

L'arquitectura de la música

Diabolus in Musica va prescindir de l'enginy acústic en el seu concert de divendres al Festival de Músiques de Torroella

GUILLAUME DUFAY: MISSA SE LA FACE AY PALE
Diabolus in Musica
Antoine Guerber, director
27è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí.
Església, 17 d'agost.

PER JAUME BUSQUÉ I BARCELÓ

Públic i premsa, sovint, hem parlat i discutit sobre l'acústica de l'església de Sant Genís de Torroella de Montgrí, una sala convertida per la força de les circumstàncies en un auditori de música perquè les condicions del local no són les més adients per al discurs musical ni per la comoditat dels oients. Primer, una inversió adequada va resoldre les altes temperatures que acumulaven els murs de l'edifici i, ara, una campana acústica, construïda per projectar el so fins a l'extrem oposat de la nau, contribueix al fet que l'audició musical sigui nítida i clara i el més semblant a un espai de concerts.

Però la parròquia de Sant Genís conti-

na essent un edifici gòtic, una nau de grans dimensions, d'una alçada considerable, una superfície sense interrupcions. Un lloc de recolliment i de silenci on la música del temps s'adaptava a les mides del temple i a les necessitats imperants de l'estament eclesiàstic.

Per això, Diabolus in Musica, que van interpretar la *Missa Se la face ay pale* de Guillaume Dufay, van prescindir de l'enginy acústic i es van acollir a les formes i a les dimensions de l'església gòtica per executar l'obra del compositor tardomedieval que l'havia composta per ser interpretada en llocs de les mateixes característiques que la nau de Sant Genís de Torroella.

Una formació masculina de vuit veus va oferir el cicle complet d'una missa: dotze parts en què intervenen el cor complet o elements individuals. Les característiques, doncs, de la peça van donar l'exacta dimensió de la vàlua conjunta del

grup i dels membres de Diabolus in Musica. Un nom que —serà casualitat!— coincideix amb el conjunt que va fundar Joan Guinjoan als anys seixanta per conrear la música contemporània dels compositors de l'època. Dos extrems temporals que el nom uneix i reforça.

Diabolus in Musica executen l'obra de Guillaume Dufay amb una tècnica semblant als instruments del seu temps i la direcció d'Antoine Guerber busca la resonància i la projecció de cada nota i utilitza els silencis i les pauses perquè la música retorni. Així, el so circula i es distribueix en tots els racons de l'edifici de manera que l'espai i el so es converteixen en una unitat.

El grup és homogeni però la *Missa de Dufay* subratlla la intervenció dels dos contratenors i els dos baixos i la part sense de la *Missa* permet l'exhibició individual dels membres del conjunt. Una direcció acurada, austera va matar l'obra musical, adequant-la als paràmetres de l'època segons el rigor acadèmic de Diabolus in Musica i del seu director i va subratllar-ne el sentit i el significat del text.

Per uns instants la parròquia de Sant Genís de Torroella retornava als orígens de la seva arquitectura i els parroquians del Festival celebràvem una iniciativa que l'organització hauria de repetir perquè la música antiga té una parròquia sòlida i nombrosa. ■